

АКО ИМАМЕ ВЯРА

Схиархимандрит Илий (Ноздрин)

Животът на човека е толкова кратък! Голямата ни грешка е, че се надяваме да живеем още дълго време и отлагаме своето нравствено изправление в бъдещето. Но болестта, трудните обстоятелства, смъртта слагат край на тези наши надежди. Трябва да мислим за душата. Предимно за душата. Блажен е този, който овреме се е осъзнал или когото Бог е изтръгнал от съблазънта на този свят. Винаги трябва да мислим за душата и особено в старостта, за да не кажат за нас: „Бели коси – черна душа“.

Оплакваме се, че ни е тежко да живеем в света. А всъщност? Тези, които се надяват на бъдещия живот, са щастливи, че имат тази надежда и благодарят на Бога за всички скърби, случващи се в живота. А които живеят само с мисълта за този свят, са щастливи от това, че живеят по своите похоти. Първите са щастливи със своя разум, а вторите – с неразумието си. Е, за какво да се оплакваме?

Всевишният по-добре от мен говори какъв трябва да бъде смисълът на човешкия живот. Бог е дал на хората разум и никого не принуждава към спасение. В зората на човечеството - в рая, Господ можеше

да забрани падението, можеше да им забрани да послужат на дявола. Но за това трябваше да забрани личната воля на човека. Първото изкушение за Адам беше неговата свобода – свободата да избира между доброто и злото. Но Господ ни дава и възможността да си върнем загубеното щастие, да си върнем рая. Спасението идва чрез вярата в Бог Слово. С помощта на думите ние свидетелстваме за своята вяра.

Спасявайте се с любов и смирение – това е върхът на добродетелите. Без смирение е невъзможно да се достигне до Бога – със смирението започва и свършва пътят на тези, които търсят спасение. А гордите се учудват защо нямат вяра, дори и когато се стремят към нея. За всичко е виновна гордостта - подчинеността на сатана, който разбира се препятства смирението и покаянието – нали каещият се човек е неговата погибел.

Още едно средство за спасение е търпението. Прави са светите отци, утвърждавайки, че християнското съвършенство се постига чрез търпение. Затова Бог изпраща скърби – външни и вътрешни. И вътрешните понякога служат за тази цел, понеже раждат разкаяние и желание за изправяне на собствения лош нрав. Митарят се оказва по-високо от фарисея, макар и покрит с нечистотата на множеството грехове. Търпението е Божествено свойство, а нетърпението и възмущението – сатанинско!

И разбира се, вярата! Ако имаме вяра, значи ще имаме благочестие, любов към труда, народите ни ще се възраждат и всичко ще бъде така, както би ни се искало.

Превод от руски език: Валя Марчелова

СПАСИТЕЛЯ НА НАШИТЕ ДУШИ

СХИАРХИМАНДРИТ ЕМИЛИАН (ВАТИДИС)

Веднъж един монах, четейки дългия списък с имена, усетил страшна умора. Мислено се запитал: „Нима ще се спасят тези, които сега споменавам? Нима те чувстват нещо? Нима Небето усеща, че в този момент се моля за всички тях, които са изчезнали от лицето на земята? Нима мъртвите могат да помогнат с нещо на нас?“

И в същия миг, отмалял се отпуснал на стасидията, притворил очи и дали в унес или наяве, в някакво явно възбуждение на ума и едновременно в телесна слабост, и умора, видял безкрайно много души на покойници, а заедно с тях и светии, и ангели. А пред трона на Господ – Пресвета Богородица в прекрасна одежда! Тя гледала към Христос и се обърнала се към Него с думите: „Сине Мой и Бог Мой, за всички тях те моля! Приеми и молението на светата Твоя Църква!“

Тогава монахът чул как всички мъртви започнали да пеят: „Богородице Дево, радуйся, Благодатная Марие, Господь с Тобою, благословенна Ты в женах и благословен плод чрева Твоего, яко Спаса

родила еси душ наших“ (Богородице Дево, радвай се, Господ е с Теб! Благословена си Ти между жените и благословен е плодът на Твоята утроба, защото си родила Спасителя на нашите души-бел.прев.). Ти не само си ни родила Спасителя Христос, но и ден, и нощ Го молиш за нас“.

Гласовете им били като звуци от бездна, като шум от много води и в тях отеквал шумът от ангелски криле, и се разливал по цяло Небе и цяла земя и стигал до мястото, където стоял монахът. Не органи, не тимпани, но ангели биели със своите крила и пеели: „Яко Спаса родила еси душ наших“ (Защото си родила Спасителя на нашите души).

Ето Кой е Спасителят, скъпи мои! Бих искал да ви пожелаая Той всеки ден да ви дарява опита от спасението чрез любов, да напълва домовете ви с много благословения. Да влезе Той във вашите сърца, тъй че да можете да кажете: „Богородица ни е родила Христос, а аз Го нося вътре в себе си - този Спасител на нашите души“!

Превод от руски език: Валя Марчелова

ИСТИНСКОТО ЩАСТИЕ Е В ЛЮБОВТА КЪМ БОГА, КОЯТО ПРЕОБРАЗЯВА СВЕТА

СЕДЕМ „ТАЙНИ“ ЗА ЩАСТИЕ ОТ АТОНСКИТЕ МОНАСИ

1. Вярa в Бога

Веднъж една жена попитала преподобния Порфирий Кавсокаливит защо определя сам себе си щастливец, след като здравето му е сериозно увредено? На това светията отговорил: „Чети Свещеното Писание, ходи на църква, имай свой духовник, причастявай се със Светите Тайни – с една дума, бъди добра християнка! Тогава ще намериш у Бога тази РАДОСТ, която търсиш. Ето, виждаш, че сега съм болен, но съм щастлив! Така и ти, когато поне малко се приближиш към Христос, ще придобиеш радост в своя живот“.

2. Освобождаване от суетни неща и тревоги

Преподобният Паисий Светогорец съветвал хората, за да се чувстват щастливи, да живеят естествен и простичък живот, в който няма място за излишен разкош, суета и празни вълнения.

„Веднъж в каливата ми ме посети лекар от Америка. Той разказа за живота там. Хората по цял ден работели. Всеки член от семейството трябвало да си има собствен автомобил, телевизор и какво ли още не“. Давай, работи, печели много пари, за да се устроиш добре и да бъдеш щастлив! Но какво общо има щастието с всичко това? Такъв, изпълнен с душевна тревога живот, с неговия безспирен бяг – това не е щастие, а адска мъка“.

3. Трезв ум

Монах Симеон Атонски разказва кратка притча, която ярко илюстрира как спасението е в нас самите, поради което трябва да имаме трезв ум, за да устоим на трудностите.

„Човек, който не умее да плува, изпаднал в паника, когато нагазил дълбоко в реката. Започнал

панически да размахва ръце, крака, хвърчали пръски, чак се образували вълни от неговото мятане. В страха си, той взел това за опасно течение и започнал да се бори с него. Накрая, с неимоверни усилия излязъл на брега и като се посъвзел, забелязал, че реката е напълно тиха и спокойна и разбрал, че се е борил с вълни, които в паниката си сам е създавал със своите хаотични движения и мятания“. Всички нещастия започват от нас самите. Но ако сложим мислите си в порядък, ще прекратим и собствените си нещастия.

4. Чисто сърце

По думите на светителя Нектарий Егински, верният път към щастието е придобиването на чисто и незлобиво сърце: „Щастието, това е чистото сърце, защото то предстои пред престола Божий. Така казва Господ за тези, които имат чисто сърце: „ще се поселя в тях и ще ходя между тях; ще им бъде Бог, а те ще бъдат Мой народ“ (2Кор. 6:16)“.

5. Умението да прощаваме

„Такъв закон имаме: ако прощаваш, значи и на тебе Господ ще прости; ако не простиш на брата

си, значи и твоят грях остава с теб“ – казва свети Силуан Атонски.

6. Да даваме повече, отколкото получаваме

За да бъдеш щастлив, трябва да делиш радостта и щастието с ближния. Това не е тайна, но по думите на св.Силуан Атонски, това умение сред хората е най-рядко срещано и който го постигне, ще бъде щастлив.

7. Да се задоволяваме с малко

„Желанията са боклука на света“ – казва свети Силуан Атонски.

Преподобният Паисий Светогорец съветвал да се противостои на желанията с умереност: „Щастието се придобива, когато човек се задоволява с малко и не се увлича по многото, защото имайки само най-необходимото, не се налага прекалено да работи. Тогава ще има повече време, за да бъде у дома с децата си, със семейството си, да се помоли и изобщо – да пребивава в семейна топлина и уют, а не в постоянно напрежение“.

Превод от руски език: Валя Марчелова

„САМИ СЕБЕ СИ, ЕДИН ДРУГИГО И ЦЕЛИЯ СИ ЖИВОТ НА ХРИСТА БОГА ДА ОТДАДЕМ“

Свещеник Димитрий Ли

Всяка вечер четем молитвата на свети Йоан Дамаскин: „Владико Човеколюбче, нима това мое легло не е моят гроб или ще благоволиш и утре душата ми да види светлината на деня“? Ние питаме Бога: ще умрем ли през нощта на своята постеля или все пак ще се сподобим да видим новия ден? Всички сме уверени, че ще умрем някой ден и примерно знаем кой е гробът ни, къде се намира, кой ще ни погребее. Мислим си, че ще успеем да се подготвим, да се помирим с ближните, да си върнем дълговете, да се приготвим за прехода към рая, без да бъдем съдени, но... не сега! А по-късно, после – нали още неща имаме за вършене, списъкът им е доста дълъг и заради това трябва да останем още живи на земята?

Спомняй си, човече, за смъртния час и няма да сгрешеш! Мислим ли над това? Не! Прогонваме тези мисли от себе си, боим се от суеверия, от

всякакви косвени внушения за смъртта. Само някои мислят и живеят така, че във всеки един момент да бъдат готови да отидат във вечността. Страхът от смъртта връхлита всекиго - това е нормално, малко знаем за задгробния живот, но доколкото е нормално, толкова е и ненормално, че не можем напълно да се оставим в ръцете Божии, като се ръководим от своите възможности, а не от вярата.

"Християнска кончина на нашия живот – безболезнена, непосрамваща, мирна..." просим от Господа на светата Литургия. Но защо ни е това? Ако начинът ни на живот е християнски, то и кончината ни би била християнска. Разбира се, има и изключения - светии са умирали от позорна смърт, когато са ги мъчили, убивали, а и макар да не е било безболезнено, те са жадували за още по-големи телесни мъчения преди смъртта, а други са желали всякакви болести заради

очистването на душите си. Защото, колкото повече скърби понася човек тук на земята, толкова по-малко мъчения ще наследи в бъдещия живот и по-голяма утеха. За някои това изглежда като заложена изначално някаква тирания – защо му е на човек да страда в земния живот, а да се радва там? Но такива не могат да разберат, че ако тук на земята човек не може да придобие радост в Бога, то и там не би могъл да я намери, а който е осъзнал това, той желае напълно да се очисти тук, за да бъде там вече чист.

Внезапно всеки може да бъде застигнат от смъртния час и само Бог може да допусне или да отложи този час, да се застъпи, да спаси, да помилва със Своята Благодат!

Тук бих искал да кажа нещо за духовната висша математика – МИЛОСТТА БОЖИЯ! Не много

вярващи я разбират, но когато човек се сподоби да узнае приблизително времето на своята смърт- да допуснем поради някаква неизлечима болест, то в това е и милостта Божия, и човекът има оставащото време, за да успее да завърши всичко необходимо за спасението си. Но може и милостта Божия да бъде в това, човекът да бъде изцелен - за вечността няма значение кога ще умрем – сега или след сто години. Духовното разбиране за вечния живот кардинално се различава от земното понятие за временния живот или както казва свети Йоан Златоуст в Божествената света Литургия:

„Сами себе си, един другото и целия наш живот на Христа Бога да отдадем“!

Превод от руски език: Валя Марчелова

ПЪТЯТ ЗА СПАСЕНИЕ НЕ Е ЗАТВОРЕН

Протоерей Димитрий Смирнов

Потърпи! Нашият век, по предсказанията на светите отци, е век на търпението. Защото: да се молим – не можем; да изследваме Светото Писание – не ни стига ум; да послужим на ближния си- и това лошо правим; дори и семействата си не можем да обгрижваме, както се полага.

Тоест – никакво истинско християнско действие не ни се удава днес. А скърбите са премного и болести всякакви, и нападения, и изкушения. Всичко в света днес така е устроено, че да ни смири, да претърпим всякакви скърби, унижения,

болести. И всичко това трябва да приемем със смирение и да просим от Бога да ни даде търпение. И „който претърпи докрай“, тоест не се дразни, не се прогневява, не излива сатанинската си злоба над своя ближен, той ще получи спасение. Защото търпението поражда смирение, а смирението привлича благодатта Божия. Ето, така и за нас, които сме толкова немощни, грешни, окаяни, които се молим разсеяно, пътят за спасение, все пак оказва се, не е затворен!

Превод от руски език: Валя Марчелова

В храм “Св.Атанасий” Св. Литургия се отслужва: в неделя от 9:00 ч. и всеки понеделник, четвъртък и петък от 8:30 ч.

Св. Литургия се отслужва и на всички по-големи църковни празници.

В храм “Св.Атанасий”:

Всяка сряда от 17:00 ч. се отслужва акатист към Пресвета Богородица „Всецарица“ пред копието на чудотворната икона в храма;

Всеки четвъртък от 17:00 ч. се отслужва акатист на свети великомъченик Георги Победоносец пред копието на чудотворната икона от манастира "Свети Великомъченик Георги - Зограф" в Света Гора;

Всеки петък от 17:00 ч. в старинен храм “Успение Богородично” (Малката Богородица) се отслужва акатист към св. Богородица пред чудотворната икона.

Беседи – петък 18:00 ч. с водещи: ставрофорен иконом Дончо Александров, свещеноиконом Теодор Стойчев и свещеноиконом Ясен Шинев;

Детски църковен хор – събота от 10:30 ч.

Курс по английски език за деца - събота от 11:30 ч.

Школа по иконопис - неделя от 11:00 ч.

Неделно училище за деца - неделя от 10:30 ч.

Школа по актьорско майсторство за деца – неделя от 11:30 ч.

Посетете нашата интернет страница: www.sv-atanasii-varna.org